

USTEC·STEs

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)

[www. sindicat.net/dona](http://www.sindicat.net/dona)

Franqueig
concertat
02/444

Número 451

Març 2012

**Secretaria de la Dona
Eina d'informació**

Coeducar al 2012!

8 de març

Dia internacional

de les Dones

Editorial

Quan les notícies no són notícia

Encara que sigui de puntetes, aproximar-nos a la realitat a través dels mitjans de comunicació modifica l'estat d'ànim més serè i equilibrat. Les notícies no són res més que cròniques anunciades: dones assassinades pels eufemísticament anomenats companys sentimentals, propostes de modificacions de lleis que "despenalitzen" l'avortament en lloc d'un definitiu, lògic i racional reconeixement del dret al propi cos, milers de famílies apuntades en una estadística com una llista d'empreses en fallida..., i la societat, el conjunt de la ciutadania que paga i suporta uns governs amatents només a servir els interessos dels poderosos, els seus autèntics amos, i que no volen ni mirar els qui de veritat haurien de representar per gestionar els serveis públics com un bé comú a conservar.

Tot si val darrere l'estendard de la crisi, davant de l'espantall de la crisi global, globalitzada i globalitzadora de misèria, no s'hi pot fer res. Tothom a callar, a aguantar, a resignar-s'hi (millor si ho fas cristianament), a malguanyar-se el pa amb la suor d'un front que no et podràs ni eixugar. I pobre/a de tu si no vigiles i agafes un refredat i et poses malalt/a, que t'hauràs de pagar, moderadament això sí, les medecines i un/a metge/essa que et consoli, perquè li han retallat els recursos per curar-te.

Per què ens cal un Estat del Benestar? Per què renunciar als beneficis que es poden treure d'uns serveis bàsics que si ens són indispensables ens obligaran a triar a quina empresa convenientment homologada pagar-los en nom de la llibertat d'elecció?

Fins i tot, per què no obtenir guanys del dret dels infants a tenir un futur? Si hem volgut tenir fills/filles, doncs, treballem per pagar-los l'escola bressol, l'alimentació fora de casa, l'educació primària, secundària i universitària, l'atenció mèdica, els medicaments, els desplaçaments, els serveis bàsics... Una magnífica inversió que els permetrà, si tenen sort, de poder anar-se'n a l'estranger per fugir de l'atur, del mileurisme i de l'arbitrarietat d'un mercat de treball fet a mida del capital.

A més a més, si hem tingut la sort de néixer dona, aquesta apassionada i apassionant travessia tindrà un valor afegit irrenunciable. Com que no som pas iguals i se'ns ha de "protegir", millor que siguin els altres els qui decideixin sobre el nostre cos; i si arribem al mercat laboral ens trobarem amb unes regles del joc que ens ajudaran tant que podrem trobar una feina perquè el 30% menys de salari que cobrarem potser convengui a qui toca de no contractar un home que no queda embarassat com podem quedar-hi nosaltres. I tot plegat sense cap mena de complexos ni de manies..., ni tampoc de vergonya, és clar.

Competències per competir

Ens acostem un altre any al 8 de març i toca un altre cop d'aturar-nos a analitzar l'estat de la qüestió i fer-ne un balanç reflexiu que, malauradament, no ens ajudarà gaire a treure'ns el fred dels ossos.

Tot semblava indicar que en el marc d'una legislació que, si més no, en esperit posava les bases per a l'eradicació de la violència masclista i, amb aquest objectiu, dictaminava que un factor del tot determinant per aconseguir-ho era l'educació, però no pas qualsevol, sinó un model concret de fer-ho que conceptualment s'identificaria amb el nom de coeducació.

Doncs bé, com es pot compaginar l'ideari igualitari i humanista que hi batega amb la necessitat que tindran els centres educatius de posar tots els esforços en què l'alumnat assoleixi unes anomenades competències bàsiques estrictament tècniques i acadèmiques?

Hi haurà autonomia de centres amb capacitat per modificar currículums; però, en quina direcció? L'objectiu serà superar unes proves externes específiques, amb indicadors i rànquings locals, nacionals i internacionals per poder comparar resultats en tots els àmbits, sense tenir en compte ni el punt de partida, ni l'entorn social, ni la qualitat del projecte educatiu (concretat en el projecte de direcció). Només per la fredor impassible d'una xifra decidirem si dotem els centres amb més o menys diners, si hi aboquem més o menys recursos o si li apugem el sou al professorat amb els nous mètodes de

reconeixement dels estadis.

En aquest context mercantilista no hi ha lloc per al treball educatiu sistemàtic que pugui modificar rols i anar fent camí cap a canvis estructurals significatius. I sense aquesta feina a les escoles i als instituts, les lleis promulgades per eradicar la violència contra les dones es converteixen en una superestructura inútil i en una coartada perversa dels qui menyspreen el desenvolupament integral de la persona, se'n riuen de la igualtat d'oportunitats i, no cal dir-ho, no pensen dedicar cap esforç a aconseguir una societat justa i equitativa, sense violències i amb igualtat de drets per a tothom. Només cal deduir quines són les seves prioritats a partir dels indicadors que els interessen i de les mesures que prenen en un àmbit tan sensible com l'educació.

Que la crisi no la paguin també els nostres fills i filles

En el moment actual en què s'estan desregularitzant els drets laborals i s'avança inexorablement en la privatització dels serveis públics i en el desmantellament de l'estat del benestar, no és cap fotesa sinó un fet prou significatiu que es comencin a retallar també drets vinculats a la protecció dels nostres infants, fins i tot abans que s'hagin arribat a aplicar al conjunt de tota la ciutadania.

Amb tota la bateria mediàtica bombardejant-nos sistemàticament amb missatges apocalíptics per justificar el que són simplement mesures antisocials sota l'eufemisme de la imprescindible austeritat com a única via per sortir de la crisi i que ens estremem el cinturó fins i tot amb il·lusió, quina importància pot tenir que, ras i curt, es restringeixi el dret dels nadons a què un dels seus progenitors en pugui tenir cura gràcies a la possibilitat de reduir en 1/3 la seva jornada laboral sense la corresponent reducció de sou durant un any un cop acabada la llicència de maternitat.

Aquest dret, reconegut a l'article 24 de la Llei catalana de conciliació de la vida laboral, personal i familiar (Llei 8/2006), i que per a la majoria de la població ha sigut només paper mullat perquè mai no n'ha pogut gaudir, sempre ha estat vist com un privilegi que calia abolir per l'Administració pública catalana. Ja el senyor Maragall, en un joc de mans, va reinterpretar hàbilment la Llei en afegir l'adjectiu "sencera" a jornada en la normativa de la gestió de la borsa d'interins i substituïts (quina mena de satisfacció malaltissa deuen de trobar en atacar sempre

el més feble), fet lamentable que USTEC·STEs ja va denunciar als tribunals i al síndic de greuges i que està en tràmit d'aturar. Però la història continua i ara la proposta de l'Administració catalana ja és, sense cap mena d'embuts, la possible derogació de l'article en la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2012.

Pel que sembla no interessa gens ni mica que el pare o la mare puguin tenir cura del seu nadó, és molt millor que aquest sigui un servei limitat als qui se'l puguin pagar, de fet potser han encarregat algun estudi a alguna empresa del ram i han arribat a la conclusió que amb l'alta probabilitat que un dels dos, millor la mare, estigui a l'atur, doncs ja queda garantit el dret de la criatura.

Que la crisi no la paguin també els nostres fills i filles!

Hem de continuar lluitant també pel seu futur!